

בש"פ 669/21 - שדאדכראג'ה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 669/21

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

העורר: שדאדכראג'ה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום
19.1.2021 (כב' השופט ע' דרויאן-גמליאל) ב-מ"ת
26651-10-20

תאריך הישיבה: כ"ט בשבט התשפ"א (11.02.21)

בשם העורר: עו"ד ארז מושקוביץ
בשם המשיבה: עו"ד אופיר טישלר; עו"ד יוני חדד

החלטה

1. הערר שלפניי סב על החלטה מיום 19.1.2021 (מ"ת 26651-10-20, השופט ע' דרויאן-גמליאל) שבה הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו.

נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, הונאה בכרטיס חיוב בנסיבות מחמירות, ועוד; כאשר לכל אלה מצטרפות עבירות של סחיטה באיומים. כן מיוחסות לעורר עבירות של נהיגה בזמן פסילה ומידע כוזב לפי חוק המחשבים. העבירות כנטען בוצעו בתקופה של כשנה, מספטמבר 2019 ועד ספטמבר 2020 – שאז הוא נעצר. כתב האישום מחזיק 16 אישומים. מדובר בסדרה של מעשי הונאה כלפי מספר רב של קורבנות במטרה לקבל במרמה כסף, סחורה ושירותים, מבלי לשלם את מלוא התמורה עבורם.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו. הייתה הסכמה על קיומן של ראיות לכאורה וממילא קיימת גם עילת מעצר של מסוכנות; ובהינתן העבירות המיוחסות לעורר קיימת גם

עמוד 1

עילת מעצר בדמות חשש לשיבוש מהלכי משפט.

ניתנו שני תסקירי מעצר בעניינו של העורר: האחד מיום 30.12.2020 והאחר מיום 18.1.2021. בתסקיר הראשון קבע שירות המבחן כי אין בידו לבוא בהמלצה על שחרורו של העורר מבית המעצר לחלופת מעצר, ובתסקיר הנוסף נקבע שגם אין בידי שירות המבחן להמליץ על העברתו של העורר למעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני. זאת לאחר שציין שירות המבחן, בין היתר, את נטייתו של העורר למניפולטיביות ולהתנהלות מרמית וקושי לעמוד בגבולות. בתוך כך גם בחן שירות המבחן שלוש משמורניות שהוצעו על ידי העורר כמפקחות וסבר כי אלה בכל מקרה אינן יכולות להוות גורם סמכותי ומציב גבול אל מול העורר, ומשכך אינן מתאימות לתפקיד הפיקוח.

בית המשפט המחוזי, כאשר התסקירים הונחו לפניו, ציין את מסוכנותו של העורר שמתבטאת ראשית דבר בעבירות המרמה המיוחסות לו, בהיקפים גדולים, בחזרתיות ובתחכום. כן הוסיף כי המסוכנות מתעצמת לנוכח מעשי הסחיטה שבהם העורר מואשם. עוד ציין בית המשפט המחוזי כי את העבירות החל לבצע העורר זמן קצר לאחר ששחרר ממאסר קודם, וכי יש בכך כדי להעיד על חוסר מורא מצידו מן החוק. בסופו של דבר קבע בית המשפט המחוזי כי לא ניתן להפחית את מסוכנותו של העורר בחלופת מעצר, גם לא מעצר באיזוק; וכי אין מקום לחרוג מן ההמלצה השלילית של שירות המבחן, שכן לא ניתן ליתן אמון בעורר ולו ברמה מינימלית.

3. בא-כוח העורר, בהודעת הערר ובטיעונו לפניו, קבל על כך שבית המשפט המחוזי לא בחן בעצמו את המפקחות שהוצעו; ועוד טען, כי את המסוכנות הנשקפת מן העורר ניתן לאיין על ידי ניתוקו מאמצעי תקשורת כלשהו, ככל שיושם במעצר בפיקוח אלקטרוני. בתוך כך הפנה בא-כוח העורר להיקף הרב של החומר בתיק העיקרי, שמלמד על כך שהמשפט צפוי לארוך זמן רב.

בא-כוח המשיבה מצידו ביקש לדחות את הערר בדגש על כך שלא ניתן לתת כל אמון בעורר. זאת הן לנוכח המיוחס לו בכתב האישום; הן לנוכח עברו הפלילי; ובהינתן שאת העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ביצע זמן קצר לאחר ששחרר ממאסר, שבו שהה תקופה לא מבוטלת.

4. לאחר עיון בכתובים ושמיעת טיעוני באי-כוח הצדדים, לא ראיתי מקום לשנות מן ההחלטה נושא הערר. מסוכנותו של העורר זועקת מן האישומים המיוחסים לו-הן מהיקף האישומים, הן מטיב האישומים, הן ממשיך התקופה שבה ביצע את המעשים המיוחסים לו. ויוזכר שלעבירות המרמה נלוות גם עבירות של סחיטה באיומים, כך שהמסוכנות היא גם בהיבט של החשש לשיבוש מהלכי משפט. לאלה מתווסף עברו הפלילי של העורר שהוא רלוונטי, ולא פחות מכך העובדה שאת העבירות נושא כתב האישום ביצע לכאורה זמן קצר לאחר ששחרר ממאסר קודם. בקצרה ניתן לומר, שלמרבה הצער העורר לא נרתע מהחוק וזה אינו "עושה עליו רושם".

זאת ועוד. כידוע, בית המשפט איננו כבול להמלצת שירות המבחן; ועם זאת הודגש בפסיקה כי ככלל, בית המשפט לא יסטה מהמלצה שלילית של שירות המבחן, אלא אם כן קיימים נימוקים כבדי משקל המצדיקים לעשות כן. כאלה אינם קיימים במקרה דנן. במצב דברים זה, גם אין תימה שבית המשפט המחוזי לא מצא מקום להתרשם בעצמו מהמפקחים שהוצעו, כאשר בפסיקה נקבע לא פעם כי ההחלטה להתרשם ישירות מהמפקחים המוצעים מסורה לשיקול דעתו של בית המשפט הדן בהליכי מעצר, והיא תלויה בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה. ויצוין למען הסר ספק כי שירות המבחן לא מצא דופי במפקחות עצמן שהוצעו, אלא ביכולתן למלא אחר משימת הפיקוח בעניינו של העורר.

ועוד זאת יש לומר, כי מעצר בפיקוח אלקטרוני איננו "נוסחת קסם". זהו אמצעי נוסף להידוק הפיקוח, לאחר שמפקחים שהוצעו ונבחנו נמצאו ראויים ומתאימים למלאכת הפיקוח. אך בראש ובראשונה, הדגש הוא על האמון שניתן לתת בנאשם עצמו. וכאמור, מאפייני אישיותו של העורר ובנסיבות שתוארו בתמצית לעיל, אינן מאפשרות לתת בו אמון לעת הזאת.

סופו של דבר, התוצאה היא שהערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ט בשבט התשפ"א (11.2.2021).

ש ו פ ט ת
